

A PESTI TYÚK

BUDAPEST ERKÖLCSE A VILÁGHÁBORÚ UTÁN

ERKÖLCSRAJZ

Írta: KÉT VÉN KAKAS

ÁRA 10.000 KORONA

Kiadó: W. Duna-Híradó Könyvkiadó Vállalat, V., Sas-u. 29.
THÁLIA MŰINTÉZET R.-T. NYOMÁSA, V., CSÁKY.UTCA 12-14.

ELŐSZÓ

Budapest benső életét és lelki világát, talán a legavatottabb toll sem volna képes megfesteni. Szinte hihetetlen és mégis úgy van, hogy épen a bennszülött budapesti ember ismeri legkevésbé ezt a káprázatosan szép fekvésű, buján pompázó, gyönyörű Metropolit. Az idegen, aki a világ bármely részéről idevetődik, csak úgy, egy-egy szögletéből ismerheti meg és mégis amikor visszagondol az itten eltöltött szép napokra, soha el nem felejtő gyönyörűséggel gondol vissza, mert sehol a világon nem láthat szebb nőket mint itten Budapesten. De tegyük mindjárt hozzá még azt is, hogy talán sehol a világon nem burjánzik úgy a buja nemi élet utáni vágyódás, mint épen itt Budapesten. És sehol széles e világon nem oly grandiózus az érzékiség utáni vágyódás. És sehol sem oly forró az erotikus szerelem és sehol a világon oly eszeveszetten nem kergetik és hajszolják a könnyű örömeket, mint itt Budapesten. És sehol a világon nem oly olcsó a szép^fehér női test, mint ebben az érdekes fenségesen izgató gyönyörű városban.

Könyvünk tulajdonkép erkölcsrajznak van szánva és a szoros értelemben még sem az. Csak egy mozszerű bepillantás akar lenni egy világ-város erkölcstelen életébe, hogy aki elolvassa ezt a munkát, tisztába legyen azzal, hogy az olcsó szerelem a legdrágább portéka az egész világon.

Épen ezért, mintahogy minden nagyobb világvárosnak buján termő erotikája romboló és mélyen szántó pusztítást visz véghez, – különösen az ifjú nemzedék lelkében, – egy nagy városnak szociális feladatai közé kell iktatni mindazokat a mélységes problémákat, amelyeket a világháború vetett felszínre. Tagadhatatlan, hogy a világháború óta Budapest erkölcsi élete nagy mértékben leromlott.

Épen ezért szükségét érezzük annak, hogy felhívjuk a társadalom figyelmét azokra az életbe vágó okokra, amelyek ezt a mai feneketlen és erkölcstelen romlottságot előidézik. Szükséges, hogy mindenki lássa ezt a mélységes örvényt, amely láthatatlanul az emberek szeme előtt kavarg, kísért és megejtéssel fenyeget. Szükségét éreztük annak, hogy moziszerűleg vászonra vetítsük mindazokat az adatokat, amelyek rendelkezésünkre állanak.

Budapest egész társadalmának épen úgy meg kell ismernie ezt az előttünk hömpölygő, szentes hullámáradatot, mint ahogy meg kell ismernie minden anyának és serdülő leánynak, akik hivatva vannak megállítani ezt a tajtékozó és romboló fertőt, amely elpusztítással fenyegeti már a családi tűzhely szent birodalmát is.

Ha az olvasó lelkileg meg is csömörlik egy pillanatra a sok piszoktól és szennytől, amellyel könyvünkben foglalkozunk, úgy mindenkinek szíves elnézését kérjük, mert ezt a pillanatnyi lelki-csömört nem mi okoztuk, nem a mi vétünk és nem a mi bűnünk, hanem azé a társadalomé, amely közönbösen és némán halad el a legna-

gyobb szociális problémák megoldása előtt és nem akarja észre venni, hogy a fertő szennyes hullámai a szobája küszöbét csapkodja. És ha meg nem állítjuk idejében ezt a testi és lelki rombolást, úgy mindnyájan belepusztulunk.

Mi azzal a szent meggyőződéssel bocsájtjuk könyvünket a nagy olvasóközönség elé, hogy nemcsak kötelességünk volt az általános igazságokat feltárni, hanem egyúttal parancsoló lelki-szükségletét éreztük és hisszük, hogy ezzel a köznek és a társadalomnak jó szolgálatot tettünk, amikor könyvünket az olvasóközönség millióinak a kezébe adjuk.

A SZERZŐK

A PESTI TYÚK

Minden nagy világvárosnak, – de különösen a mi ragyogó szépségű fővárosunknak, Budapestnek, – meg van a maga sajátosságos és rendkívül érdekes, egymástól olylyannyira különböző és eltérő típusú kurtizánjai, akiket nálunk »Pesti tyúk« elnevezéssel ismernek az egész ország területén. De különösen ismert itt a fővárosban, ahol már a negyedik gimnazista, diákok is tudják, hogy a »Pesti tyúk« az egy olyan valami huncut, kedves kis jószág, aminek párja se szépségben, se kedvességben, sem üdeségben, Bem bájban, sem eleganciában az egész világon nincsen. (Hiszen sajnos és nagyon szomorú, hogy Európa minden nagyobb városában, de különösen a keleten, ezek a naiv, sokszor jöhízemű, könnyelmű gyermekek a legkeresettebb és a legkedvesebb exportcikkek.) Azt azonban őszintén és igaz meggyőződéssel mindjárt hozzá is tehetjük, hogy a »Pesti tyúk«, ez a különös és speciális fajtája a nemzetközi kurtizánoknak, a legelső helyen áll és a legszebb és a legkívánatosabb (tegyük azt is hozzá, hogy a világon a legolcsóbb) portéka valamennyi között.

Eddig az összes világvárosok között természetes, hogy Paris vezetett első helyen, mint ahogy mindenben, úgy a művészetben, valamint a divatban és a lángelmű feltalálásokban, – Paris viszi mindig a vezető szerepet és a francia agyvelőből kipattanó szikra világítja be egész Európa földjét, ahol a legtöbb lángelme születik az emberiség és a kultúra számára.

Ezek a kis sikkes párisi grizettek voltak eddig az egész világon a legismertebb típusai a nagyvilágvárosi uccai hölgyeknek. Paris közismert rendkívül forgalmas *Boulevard-jain*, a *Boulevard de l'Opera-tól* a *Boulevard des Italiens-en* végig, szinte hemzsegnek ezek a művésziesen kifestett elegáns és sikkes, szerelmi pillangói a prostitúciónak.

Aki nappali káprázatoságában, vagy vakító villanyfény,

mellett nem látta még Parist pompázó fényében, az ő csodálatos grandiózus csillogásában és ragyogásában, aki még nem élvezte Parisonak, ennek a gyönyör városnak fenségét, észvesztő mámorát, az el sem tudja képzelni, hogy minő gyönyört és nagy élvezetet jelent egy művelt európai ember számára az *Avenue des Champs Elysée*-en keresztül menni teleszíva lelkünket mámorral, szerelemmel, virágillattal, a tavasz minden bubájával, hogy eljussunk a *Bois de Boulogne* gyönyörű zöldlevelű fákkal és sok tarka, színes virágokkal buján szegélyezett erdejébe.

A *Rue de la Paye* és a *Rue de Rivoli*-in végig sétálva elandalogni, a gyönyörűségnek olyan színdús pompájában és fényében fürdik meg a kultúr emberi lélek, hogy még a késői korban is a legnagyobb gyönyörűséggel gondol vissza reá, amikor már csak térden ülő unokáinak mesél róla, szép, csöndes délutánokon.

Egy pillanatra kukkantsunk be *Wien-de*, ebbe a rendkívül érdekes császárvárosba. Ahol a »*Szerelem vásárának*« világpiacon, a mozgalmas és fürge *Kärnthner-Strasse-n*, valamint a szédületes élénk *Mariahilfer-Strasse-n*, ha végig sétálunk egy derűs, szép napos délelőttön, vagy estefelé, amikor az egész ucca zsong a forgalomtól, – még most is ott látod a híres, szép, sikkos, batisztruhás »*Wienerin*-eket, akik kedves és bájos mosolyukkal a legvidámabb arccal, kedélyes pajzán jókedvükkel libegnek feléd.

Bécsiesen mondva, a *gemüthlickeit*-nek ezek az édes, jókedvű, bohó gyermekei, oly közvetlenséggel társalognak veled gyors megismerkedésed második félórájában, – mintha már hosszú évek óta ismernéd őket, vagy udvarolnál nekik. A humor és jókedélynek olyan kedves intímusai ezek a tisztán és sikkesen öltözködő szép, szőke leányasszonyok, hogy sok tekintetben az efajta kurtizán nőket felülmúlják.

De a »*Pesti tyúk*« mégis különb valamennyinél a földön. Szépséges, gyönyörű típusa, arcának üdesége páratlan az egész világon. Elegáns, egyszerű öltözködése, sikkos járása, testének ritmikus rezgése még a legkiéltebb ruét is lábza hozzák. A »*pesti tyúk*«-nak az arca olyan tüde és harmatos, mint a legszebb őszi barack, azért olyan gusztusos.

E sorok írója előtt mondotta egy vén *globertrötter*, hogy nincs a »pesti tyúknak« párja az egész világon. És ez igaz, mi is aláírjuk ezt az állítást. Hogy a »pesti tyúk« a legszebb női típus az egész világon, ez onnét van, hogy a társadalom minden rétegéből rekrutálódnak össze. Nehogy féltre értsenek bennünket, meg kell magyaráznunk, hogy a »pesti tyúk« nem kimondott hivatásos kéjnö, hanem a prostituáltaknak egy olyan fajtájából való, aki nemcsak pénzért, hanem nagyon sok esetben szerelemből adja oda magát a férfinak, a leggyakoribb esetben érintetlen szűz leány korában.

Budapestnek ez a legérdekesebb specialitása, a »pesti tyúk« és azért a legszebb női típus az egész világon, mert a társadalomnak minden osztályából kerülnek ki belőlük. Épp úgy az intelligens középosztályból, valamint nagy része az iparosok, kereskedők és munkások rétegeiből. De gyakori esetben a falusi földművesosztályból is. A középosztályból a nagyobb átlagot a Budapestre felkerült vidékiek szolgáltatják, akik nagyobbrészt azért törekednek fel a fővárosba, mert itt senki sem ismerve őket, szabadon mozoghatnak.

A benszülött »pesti tyúk« sokkal intelligensebb, mint a vidékről felköltözött »tyúk« és sokkal ízlésesebb és kifinomult érzékei vannak, mint a vidékieknek. Olykor előfordul azonban az is, hogy egy sikkesen kiöltözött, a fővárosi kifinomult ízléshez asszimilálódott kisvárosi vagy falusi leány, túltesz érzésben, szépségben, üdeségben, még a legrefináltabb benszülött »pesti tyúk«-on is.

Foglalkozásra nézve nagyon vegyes társaságból kerülnek ki a »pesti tyúk«-ok. A társadalmi osztályok majdnem valamennyi neméből rekrutálódnak. Van közöttük házileány, nevelőnő, tanítónő, hivatalnoknő, varróleány, egyetemi hallgatónő, ápolónő, masamód, fodrászleány, pincérlány, szakácsnő, Szobalány, primadonna, dajka, színésznő, színinövendék, óvónő, orvosnő, szülésznő és minden egyéb foglalkozású nő, ahány csak a világon van és mind valamennyi, ahány csak a világon van, az mind Évának a leányai, akik valamennyien igazi vérbeli nők, akik sokszor még önzetlenül is tudnak szeretni...

CSILLAGOS, SZÉP MÁJUSI ÉJSZAKA

A NEGYVENNÉGY ÉVES ASSZONY SZERELME

A buja, szerelmes, kábító illatú, sok színben játszó májusi égen megjelenik a legszebb színében pompázó tavasz gyönyörű, kék zománca. Ilyenkor szerelmes mindenki!... Fel ségesen szép, kék szintinek látja a pesti ember a májusi égboltozatot... Csupa regényes, misztikus egy ilyen orgonavirágos, májusi éjszaka, amikor teli van a levegő szerelem-ittas virágillattal... Mámorral... Forró vágy teli, ifjú szerelemmel ... Asszonykacagással és vidáman csattogó madárdallal ...

Egy ilyen pesti májusi kék éjszaka szinte vetekszik a gyönyörű szevillai éjszakák csodálatos kékségével, ahol még éjjel tizenkét órákor is olvashatunk az uccán lámpafény nélkül.

Ó, van-e szebb? Van-e izgatóbb a földön egy gyönyörű, szép, orgonavirágos, szerelmes májusi éjszakánál? ...

Egy ilyen színdús, pompázó, májusi éjszakában minden egészséges ifjúnak, öregnek egyaránt megtellik a lelke a mámor, a szerelem, a kábító gyönyör minden illatával és nem gondol semmi másra, csak a virágos tavaszra, az ifjúságra, a forró ölelésre, a csókra és a szerelemre...

Budapest, ez az örökké ifjú, szerelmes szép város, csak , a nesztelenül leboruló estével mutatkozik be teljes szépségében és pompájában, – amikor a Duna fölött a hegyekről kikandikáló apró tűzszemek, – a sok-sok ezer kivillanó lámpák fénye, – káprázatos varázsszal gyönyörbe ringatja az embert. És önkéntelenül is az »Ezeregyéjszakának« meseje jut az eszünkbe minden szép illúziójával...

De nincs is egyetlen egy világváros sem, amelyik olyan sok természeti szépséget, lelki élvezetet, meg-megújuló gyönyört és színdús panorámát tudna nyújtani, mint az ifjú bohém Budapest, az ő gyönyörű horizontjával.

Ebben a káprázatos fényben, ebben a gyönyörű szép tavaszi, szerelmes, májusi éjszakában vidáman, kacagó pajzánsággal, elnyúlтан hőmpölyög végig a Gellért-hegy lábá-

nál a sejtelmes és titokzatos Duna, – mint egy finom, puha pamlagon heverő szép, kacér, szerelmes asszony, aki kitárt, gömbölyű, fehér karokkal várja szerelmesét egy ölelkező, szerelmes, izgató pástorórára...

Ez a történet, amelyet itt elmondok, egy vérbeli szerelmes asszony története, amely mindenkit érdekel. Először, mert igaz. Másodsor, mert rendkívül izgató. Egy igazi telivér szép asszony, vidám, szerelmes története ez. Olyan asszony szerelmi története, aminőket csak Marcel Prévost tud megrajzolni az ő finom tollával és aminőket maga teremt az élet.

Észbontó, gyönyörű szép májusi éjszaka volt. A pormentes szintiszta dunai levegő átjárta egész lelkünket. A »Rigó« fedélzetén, amely zsúfolásig tele volt fáradt hazatérő kirándulókkal, ketten ültünk meghúzódva egy sarokban. Beszélgettünk és néztük a kék eget és a sejtelmesen suttogó Dunát, amint fodros hátán a »Rigó« szerelmesen himbálva ringatódzott a lág hullámokon.

Az asszony még mindig gyönyörű szép volt, dacára, hogy erősen közeledett a negyvenötödik évéhez. De még mindig érdekesen szép volt, mint ilyenkor a másodvirágzás pompájában tündöklő asszony, rendkívül érdekes. Koromfekete haja szinte csillogott a kék éjszakában. És nagy beszélő, barna, hosszúvágású szeme csodálatos fényben égett. Az ilyen érett, szép, szenvedélyes asszonyokba szokott a legtöbb húsz éves fiatal ember belebolondulni. Engem semmi más nem érdekelt ennél a túlrejt szép asszonnál, mint az az egy, hogy vájjon melyik szerelmi kalandja volt a legizgatóbb és a legérdekesebb az életében?? És melyik tartott a leghosszabb ideig? Mert hiszen a szerelem is éppen olyan, mint az erdőben buján termő vadvirág. Akárhányszor kitépi, mindig új és új fakad helyébe. Fölötte érdekelt ennek az egészségitől duzzadó gyönyörű asszonnak az élete s kérleltem, hogy beszéljen el az életéből egy eseményt (hiszen valószínű, hogy sok esemény és sok szerelmi kalandja volt), amelyre a legkedvesebben gondol vissza, amely a legtöbb élvezetet és gyönyört nyújtotta az életében...

– Fönt a vadregényes Sajómentén születtem, – kezdte

érdekes elbeszélését. Ott azon a szép vidéken, ahol az égbe nyúló fehér jegenyefák szegélyezik a szeszélyesen kanyargó Sajó partját. Ott születtem azon a szép regényes vidéken, ahol a természet minden szépségét, csúnyaságát és durvaságait közvetlen közelről megfigyelheti az ember. Éppen ezért természetes is, hogy az egészségtől duzzadó legtöbb vidéki fiatal lányt már korán, önkéntelenül is érdekli a szerelem és az ezzel járó erotika.

Figyelje csak meg, azért van az, hogy a vidéken született nők sokkal jobban ki vannak fejlődve és sokkal jobban hajlanak a melankólia és a kalandos szerelem után, mint a fővárosban született és nevelkedett fiatal lányok, akiket hozzátartozóik folyton csak arra figyelmeztetnek, hogy senkivel az uccán meg ne ismerkedjenek. Senkivel sehová el ne menjenek. A vidéken született és nevelkedett nőknek sokkal több alkalmuk van megfigyelni, úgy az embereknek, mint a különböző madaraknak jók állatoknak természetét, szokásait és minden mozdulatait, mint egy nagyvárosban nevelkedett nőnek, vagy férfinak. Így én is jómagam, mint fiatal lány, aki pusztán nevelkedtem, – sokkal több alkalmam volt közelből megismerni mindent és közvetlen-közeiről nyitott szemekkel megfigyelni az életet, a tavasz ébredésének pompáját és a szabad természetet, ami talán legszebb az életben.

Itt láttam meg először a szerelmes gerlepár édes csókolódzását. A hímgerle heves udvarlását, ami ismeretlen vágyat ébresztett fel bennem. Kint a szabad természetben, az erdő mélységes csöndjében figyeltem meg a fejedelmi vadszarvas bogosét, amikor a szenvedélyes hím lihegve üzte a megriadt nőtényt, meg amikor várta a legizgatóbb nászestére szerelmes párját.

A jövő nyáron leszek negyvennégy éves, – folytatta tovább izgalmas beszédjét, – és most örült szerelmes vagyok, amilyen még sohasem voltam életemben. Olyan kimondhatatlan nagy, vadul fellángoló szerelmet érzek a lelkemben, a szívemben és minden idegszálamban, amilyent még tizenhat éves koromban sem éreztem, pedig akkor vesztettem el leányágom ártatlanságát, – egy nem éppen szépnek mondható

negyvenöt éves emberrel, aki kasznár volt az apám birtokán, aki azután, rövid négy hónapi szeretkezés után, a faképnél hagyott. Rá nemsokára, még be sem töltöttem a tizenhetedik évemet, férjhez mentem. Nem mondom, hogy mostanáig nem szerettem volna senkit, de az az egy bizonyos, hogy az ilyen későn érkező, vadul fellobbanó szerelem, a legveszedelmesebb fajtája a szerelemnek, mert ilyenkor minden boldomságra képes az ember. Mert ebben a szerelemben a vágyódásnak és az odaadásnak olyan eszeveszett lángja ég, olyan észbontó ez a szerelem, hogy bele lehet örülni. Ilyen nagy, kimondhatatlan érzést még sohasem éreztem a lelkemben. És ez a mérhetetlen emésztő nagy szerelem észrevétlenül jött, mert már nem is gondoltam reá, hiszen egyetlen leányom férjhezadásával voltam állandóan elfoglalva. A férjemnek jól jövedelmező irodája van Pesten s pár hónappal ezelőtt egy csinos huszonnégy éves fiatal ügyvédjelölt ajánlkozott az irodába ügyvédjelöltnek. Tekintve, hogy az uramnak éppen szüksége volt rá, felfogadta. Nem részletezem tovább, hogy miképpen kerültünk össze, elég csak annyi, hogy már közel hat hétig tartott közöttünk az a platonikus szerelem, amikor váratlanul egy izgalmas válóper egy észvesztő lökést adott a valódi reális szerelem megpecsételéséhez.

Ugyanis a válóper aktáit az uram kiadta Aladárnak, – mert így hívták az ifjút – hogy tanulmányozza át. A tárgyalás előtti napon férjem hirtelen elutazott a néhány fontos adatot, – amely döntő befolyással volt a válóperre – közölni kellett Aladárral. Mit volt tennem, elmentem Aladár lakására...

Soha életemben még olyan izgatott nem voltam, pedig sok szerelmi kalandom volt életemben. Amint izgatottságomban berontottam Aladár szobájába, földre estem és eszméletlenül terültem el. Amikor magamhoz tértem, már Aladár ágyában feküdtem teljesen levetkőzve és vad szenvedéllyel csókoltam Aladár száját, mesztelen karját, a mellét és ahol csak értem, minden porcikáját és egyre azt kérdeztem, hogyan kerültem oda ?...

Most már közel három hónap óta tart ez az észbontó vad szerelem... Hogy még meddig fog tartani, azt nem tudom.

EGY BORONGÓS, SZOMORÚ, ŐSZI DÉLUTÁN

Az alkonyodni készülő őszi napsugár bágyadt fénye megtörik a hulló falevelek ezer színben játszó aranyesőjében. A magában búsuló János-hegy mögött, lassan, észrevétlenül gurul lefelé a tüzes napgolyó vérpiros medrébe. A hegy lábánál egy öreg vadgesztenyefa tetején két elbúsult fekete rigó gubbasztva búcsúzott az őszi napsugártól. Rövid idő múlva egyszerre csak hirtelen beborul az egész égbolt. Nagy, fekete foltok szállingóznak az égen és lassan megered a szomorú, agyat, lelket megmételvező őszi eső.

Ilyenkor Budapest uccái egészen kihaltak, mert ez a néma csöndes szomorúság észrevétlenül belelopózik az emberek lelkébe, szívébe és minden idegszáába. Valami megmagyarázhatatlan, nyugtalan érzés kikergetett a néptelen csöndes uccára és szinte szokatlan nehéz bánat ülte meg a lelkemet. Fázósan haladtam végig a nedves aszfalton, amikor egy nagy, barnára mázolt faragott tölgyfakapu címtáblájáról önkéntelenül leolvastam egyik ismert nevű fővárosi urulógus nevét. Abban a pillanatban lépett ki a kapu aljából a negyvennégy éves szép asszony, akivel néhány hónappal ezelőtt beszélgettem oly meghitten a »Rigó« fedélzeten, azon a szép orgonavirágos májusi éjszakában, amikor még ő oly boldog volt. Most pedig ványadt, lesóványodott, szomorú volt, úgy nézett ki ez az egykor viruló szép asszony, mint maga az enyészet, mint egy bánatos fekete felhődarab, amely foszlányokban szakadozik le a kék égről.

Amint megpillantott, zavarodottságában ki akart térni előlem, de már késő volt. Megtört nagy fekete szemében kiült a fájdalomnak és a bánatnak minden érzése. Aléltan összeesett, mint egy gyenge fának a gallyai, amelyet nagy viharok törnek össze. Amikor vége mindennek, az orgonavirágos májusi éjszakának. A gyönyörű tavasznak. A szerelemnek és a nyárnak. És vége egyúttal az életnek is. Bánatos szép fejét szomorúan hajtotta le, mert nem tudta összeszedni gondolatait, amiket a végzet adott ajkára, amikor

felém nyújtotta kezét. Soha életemben még ily szóalmat nem éreztem, mint amikor beszélni kezdett.

– Lássa, mivé lettem! – kezdte beszédét. – Mivé tett engem a nemi élet utáni mohó vágyódás. Még néhány hónappal ezelőtt, – folytatta szomorú beszédét, – maga voltam az élet, az erő, a reménység. Egy életvidám szép asszony voltam, még tele jókedvvel, kacagással, szerelemmel, boldogsággal és ma már csak hálni jár belém a lélek, minden életkedv kihalt belőlem. Olyan vagyok, mint egy összetört finom óraszerkezet, amelyet sohasem lehet többé egybeforrasztani. Teljesen roncs vagyok, csak a megváltó halál segethet rajtam, semmi más.

– Ó, milyen drágán fizettem én meg azt a rövid pár hónapi észvesztő szerelmet és boldogságot. Az én egészséges életemet adtam oda érte cserébe, meg a családom nyugodt boldogságát. És nem elég, hogy a nemi betegségnek a legveszedelmesebb fajtáját, a »sphylist« oltotta belém az a rongy fiú, – tört ki teljes zokogással a beteg asszony – hanem hogy teljes legyen a tragédia, – én még ráadásul megfertőztem a gyönyörű szép tizenhét éves menyasszony leányomat és férjemet. Ó és ezzel örökre tönkretettem a családi boldogságunkat és a nyugalmas életet is.

Vérlázító volt hallgatni, amint sírva tovább folytatta beszédét a megtört beteg asszony:

– Az a hitvány kufár lelkű, romlott fiú, aki befurakodott közénk, – a »selyem-fiúk« legveszedelmesebb fajtájából való volt. Teljesen léleknélküli ember-állat, aki előtt nincs semmi szent a földön, csak az ő saját önző egyéni érdeke, akinél becstelenebb embertípust a legmodernebb írók sem képesek megrajzolni. Az efajta selyemfiú-típust a legalaposabban ismerő Maxim Gorkijnak, ennek a szláv óriásnak »Három férfi« című kötetében sem találjuk meg, aki a legrealisabban rajzolta meg a selyem-fiúk életét.

– Rövid idő eltelte után megtudtam róla, hogy már több családot megfertőzött, kifosztott és tönkre tett s a legnemtelebb módon, minden lelkiismeretfurdalás nélkül odébb állott.

Utolsó szavai hangos zokogásba fulladtak s alig tudtam lecsillapítani a teljesen összetört lelkű, szerencsétlen asszonyt.

Egyszerre íme elsötétült előttem minden. Irtózáttal tölt el, hogy a nemi betegség legcsúnyább fajtája pusztította el ezt a nem régen még egészségtől duzzadó viruló szép asszonyt. Majd sietve elbúcsúztam és futva menekültem be a meleg szobába s kedvem kerekedett volna kikiáltani a sötétségbe, ahol pajkosan ott settenkedtek az »Ezeregyéj« tündérei... Ó, jöjjetek, szépséges szép tündérkéim, üljetek le ide mellém a lángoló hasábokhoz s amíg álom jön ja szememre, meséljete nekem a szép orgonavirágos májusi éjszakákról... A szerelmes királykisasszonyokról... A jószágos szívű tündérleányokról... A szép, kékszemű fehér asszonyokról... A tisztákról, a szüzekről, mert ezek már osak a ti gyermekes naiv fantáziátokban élnek egészségesen, tisztán, fehéren és igazán...

A LEJTŐN NEM ÁLL MEG SENKI

Íme itt van a példa: A negyvennégy éves asszony szomorú véget ért tragédiája. Vajmi ritkán fordul elő az életben, hogy aki egyszer lefelé csúszik a lejtőn, hogy még mielőtt a végére érne, megállana. Ez a szerencsétlen asszony már tizenhat éves korában, amikor odadobta magát a kasznárnak, – már akkor rálépett arra a bizonyos lejtőre, ahol nincs addig megállás, amíg a lejtő legvégére nem ér. Íme egy darab erkölcsrajz a nagyváros életéből. Egy egész úri család pusztult bele a nagyváros fertőjébe, abba a szédülete. posványba, amely mellett bambán, tehetetlenül, minden energia nélkül, behunyt szemekkel halad el egy nagy világváros egész társadalma, anélkül, hogy ügyet vetne arra, hogy ezt a szédítő örvényt, a társadalomnak ezt a feneketlen posvány át, mielőtt még mindnyájunkat megferfőtözne, lecsapolnák.

A negyvennégy éves asszony esete, még csak egy kikapott része annak a sok esetnek, amely az életben élénk tárul, de ezrével is felsorolhatnánk az ilyen hasonló tragédiákat, azonban sajnos, nem áll rendelkezésünkre annyi hely, hogy valamennyit ideiktathatnánk. Minthogy azonban könyvünk-

ben leginkább arra törekszünk, hogy feltárjuk a társadalom hibáit, könnyelműségeit, nemtörődömségét, Budapest belső életéből, bemutatunk néhány erkölcsrajzot, hogy akik munkánkat elolvassák, mélyebben beletekinthessenek abba a nagyvárosi fertőbe, abba a züllött pocsolyába, amelynek romlott levegője mindnyájunkat megcsaphat, ha nem védekezünk idejében ellene.

De különösen fontos ma a világháború után, hogy nyitott szemekkel járjunk az uccán, amikor szinte kétségbeejtően ijesztő módon el van terjedve a társadalom minden rétegében, a testet és lelket öló veneriás betegségek.

Úgy látszik, hogy a világháború nemcsak az emberek háborúja volt, hanem méltán lehet elmondani, hogy egyúttal az emberi lélek háborúja is volt, mert soha annyi lelki szenvedést, lelki eltolódást és öngyilkosságot nem jegyzett fel a krónika, mint ezekben a napokban.

Ebbe a lelki eltolódásba belekapcsolódik a világháború okozta nehéz és súlyos gazdasági viszonyok. A nehéz megélhetési életfeltételek. Az emberek durvasága és lelketlensége. Vágyódás a mohó meggazdagodás után. Az ijesztő nagymérvet öltő drágaság és a nők szertelen páváskodása, mind, előidézője és melegágya a prostitúciónak, valamint az erkölcstelenség terjedésének. De hozzátehetjük azt is, hogy soha még akkora mérvet nem öltött Budapest belső életében a prostitúció, mint éppen a világháború után.

A prostitúciót azóta üzik, amióta emberiség lakik a földön. És nincs az a szigorú rendszabály, vagy törvény, amellyel ezt kiirtani lehetne. Ennélfogva figyelembe kell venni minden körülményt, de különösen , a háború okozta súlyos megélhetési viszonyokat. Minden erőnkkel és tehetségünkkel arra kell törekednünk, hogy a lehetőségig segítsünk a bajokon amíg nem késő.

Thomas Morus 1516-ban megjelent »*Utópia*« című munkájában írja, hogy *Antwerpenben* jártakor beszélt *Amerigo Vespucci* egyik kísérőjével, aki sokat mesélt neki az új világról, legtöbbit egy szigetről: *Utópiáról*. E sziget lakóit a humanitás és a higiénia ápolása jellemzi és bár erkölcsös, becsületes gondolkozásúak, *de a prostituálás náluk is divatját éli*. De ha figyelemmel kísérjük a világtörténelmet, sok

olyan följegyzésre jakadunk, amit ma képtelenségnek tartanánk. Itt van például az »vignoni bordély» amelynek »leánykolostor« volt a neve. 1347-ben a kicsapongásairól hírhedt V. Johanna szicilai királynő alapította, amelynek rendszabályaiból az érdekesebb pontokat *dr. Frey József* szakorvos munkája nyomán szószerint közöljük:

»1. 1347 augusztus 8-ikán megengedte a mi jó királynőnk, Johanna, hogy elsősorban a katonák s azonkívül a publikum szórakozására Avignonban egy leánykolostor alapíttassék. ő nem akarja, hogy a városban a gáláns női személyek elszaporodjanak, hanem megparancsolt nekik, hogy csak »ebben a házban« tartózkodjanak és ismertető jelül balvállukon egy piros csokrot viseljenek.

4. A királynő akarata, hogy minden szombaton a főnöknő (Priorin) és a seborvos minden leányt megvizsgáljanak és ha olyan találtatnék közöttük, aki közönség következtében keletkezett betegségben szenved, azt a többi lányoktól elkülönítsék, hogy a fiatalságot meg ne fertőzze. «

De arról már nem szól a krónika, hogy a fiatalságot hasonlóképpen elkülönítették-e ?

A prostitúciónak a miként való csökkentését egy nagy, mélyreható szociális problémának tartjuk, amellyel úgy az államnak, valamint a társadalomnak, – amely mégis csak hivatva van a közszellemet irányítani – állandóan és behatóan foglalkozni kell. És a vele összefüggő teendőket meg kell jelölni, akár hatósági szabályozással, akár törvényalkotással, vagy akár társadalmi utón.

AZ ÉLETBŐL

I.

ANYA ÉS NAGYANYA 14 ÉVES LÁNYUKAT ÁRULJÁK AZ UCCÁN

Budapest egyik legforgalmasabb uccáján, a Rákóczi-úton, feltűnt egy államrendőrségigi detektívnek, hogy egy gyönyörűen fejlett tizennégy éves szép lány sétálva megy, az uccán és

néhány lépésre a háta mögött követi egy körülbelül negyven éves és egy hatvan év körüli jó kinézésű matróna.

A leány jobbra-balra tekintget körül, mintha keresne valakit, míg végre egy szembejövő elegáns kiöltözött ötven év körüli úr elkezdí kerülgetni a leányt. Hol előre megy és visszafordul, hol hátulról nézegeti, gusztálja, míg végre oda megy a lányhoz és megszólítja:

– *Mondja szép kis baba, merre megy? Elkísérhetném?*

A szép kis baba, természetes, hogy alig tudott válaszolni, mert abban a pillanatban már ott is termett az elvetemült két némbér. És az elegáns urat nyájasan beinvitálják a legközelebb és kapualjába, ahol a legszemérmetlenebb módon megindul az alkudozás, hogy a kéjencnek legízletesebb pecsenyéjét mennyiért adják oda. Az üzlet nem sikerült, mert a szép kis finom csemegéért sokallotta az aszfalt gurmandja a kért árat.

A szemfüles Scherlock Holmes, aki éber figyelemmel kísérte az egész társaságot, nyomon követte a két lélekkufárt, akik minden emberi érzésből kivetkőzve haladtak a szép lány után, bizonyára romlott lelkükben eltelve, jó reménységgel, hogy majd csak akad egy gazdag pali, aki nem sokalja és megadja az elképzelt árat. A pasi nem sokáig-késétt a detektív személyében, mert egy észrevétlen előretöréssel szembe került a kívánatos kislánnyal és megszólította. De abban a pillanatban, mit sem sejtve, ott termett a két asszony és az erkölcsrendészet nemes lovagját udvarias, szívélyességgel beinvitálták a kapu alá, hogy ott aztán megalkudjanak.

A gavallérnak most egyszer szörnyű mód könnyű volt a helyzete, mert annyi milliót nem kérhettek tőle a szép fiatal lányért, hogy meg ne ígérte volna. Az egyezés hamar megtörtént. A kért árat beígérte, ha nyomban beülnek vele egy autóba és elmennek a lakására.

Azt talán csak zárójel között jegyezzük meg, hogy a bőkező gavallér egyenesen az erkölcsrendészeti osztályba hatatott, ahol a kufárlelkű gonosz anyát és nagyanyát közigazgatási úton szigorúan megbüntették. A fiatal lányt pedig patronázsba helyezték.

II. DÚSGAZDAG AMERIKAI GYÁROS

Alig néhány hónapja annak, hogy a budapesti törvényszéken lezárultak az aktái egy minden ízében izgalmas és csúnya válópernek, amelyben egész mívoltában visszatükröződött az a romlott és megfertőzött társadalmi szellem, amelyet oly hihetetlen módon megmértelyezett a prostitúció: a szégyenségnak ez a rettenetes nyavalyája. Szinte kétségbeesve elképed az ember, hogy még a legjobb társaságban is, mily förtelmes lelki és testi rombolást visz véghez ez a veszedelmes járvány.

Néhány évvel ezelőtt egy dúsgazdag amerikai gyáros a Balatonon megismerkedett egy társaságbeli tizenhét éves gyönyörű szép úrilánnyal. A yenki nem sokat teketóriázott, hanem, hogy érzelmeit még súlyos dollárokból is kifejezésre juttassa, amikor megkérte a lány kezét, közjegyző előtt azonnal deponált a menyasszony nevére tízezer dollárt. Az amerikai rövidesen feleségül is vette a szép szőke lányt, mint abszolút tisztességes szüzet. Az esküvő után egy év múlva, mikor visszajöttek látogatóba Amerikából, a yenki rájött arra, hogy a felesége állandóan megcsalja. Rövid megfigyeltetés után megtudta úgy az egész családnak, valamint a feleségének egész előéletét, amely rettenetes hatással volt az emberre. Megtudta továbbá azt is, hogy a felesége édesanyja még tizenöt éves korában egy nagy pénzösszegért eladta a lányát egy bankárnak, aki csak néhány napig tartotta magánál. Természetes, az amerikai azonnal beadta a válókeresetet.

Még egy darab erkölcsrajz Budapest életéből, amely mélyen belemarkol az emberek szívébe és azért mégis hihetetlen közönnnyel, érzéketlenül haladunk el mellette.

A férj magánhivatalnok volt egyik nagyobb részvénytársaságnál s a szanalás következtében a részvénytársaság elbocsátotta állásából. Jelenleg állás nélkül van s egy gyárigazgató megkönyörült rajta, felfogadta a gyárba éjjeli ör-

mek: heti százötvenezer korona fizetéssel. A férj a feleségével és öthónapos leánygyermekükkel együtt megjelent az államrendőrségen és a felesége részére bárcát, illetve egészségügyi lapot kért. Természetes, hogy az államrendőrség a gyermekes anyákat az ilyen foglalkozástól eltiltja s így a férjet körelmével elutasította.

A gyermeket az államrendőrség elhelyezte a Magdolna-otthonba, míg az anya pénzbeli segítséget kapott. Pár nap eltelte múlva újból felment az asszony a rendőrségre, hogy nem tudnak megélni, hiszen az urának a heti keresete még száraz kenyérré sem elég és férje beleegyezésével újból egészségi lapot kért. Természetes, hogy az államrendőrség az asszony kérelmét újból visszautasította és az otthon révén elhelyezte, hogy a fertőbe zuhanástól egy jobb sorsra érdemes családot megmentsenek.

III. EGY RAZZIA

Egy razzia lefolytatása után hivatalos utón engedelmet kaptunk a főkapitányságtól, hogy a reggeli raportnál az államrendőrség erkölcsrendészeti osztályán jelen lehessünk. Harminchat nőt hoztak be aznap éjjel a hetedik kerület lebuj- és kétes szállodáiból. A társaság nagyon vegyes volt. A legtöbb közülök facér cseléd. De volt közöttük az úgynevezett jobbfajta nők közül is, akik szégyenkezve és remegve álltak sorfalat, amíg nacionáléjukat kikérdezték és megállapították, hogy ismerősével, vagy barátjával volt-e a szállodában és hogy nem titkos kéjné-e, mert a razzia alkalmával minden egyes nőtől megkérdezik, hogy nem kapott-e pénzt a titkos pásztoróráért?

A harminchat közül egy sem tartozott a hivatásos kéj-nők közé, illetve egyiknek sem volt a rendőrségtől paszpartuja arra, hogy titokban kéjelegjen. Érdekes volt, amikor megkérdezték az egyik szemrevaló delikvensét, hogy ki volt az a férfi, akivel a szállóban rajtakapták, – egész kedélyssen vágta oda: hogy a barátjának a barátja.

Ilyen alkalommal, ha razzián elfognak leányokat, rendőr-orvosi vizsgálat alá veszik őket. A tizennyolc éven aluliak a gyermekbíróshoz kerülnek. A tizennyolc évet túlhaladottakról, ha bebizonnyul, hogy a titkos kéjelgést keresetszerűleg üzik, abban az esetben harminc napi toloncházi elzárásra büntetik. Másodsorban esetekben, ha újból bekerül az erkölcsrendészeti osztályba, a bíróság elé állítják.

Erkölcshatározati szempontból csak háromféle kéjű van. Úgymint magánbárcás, aki csak az államrendőrség által szigorúan meghatározott helyeken fogadhatja a feleket. A másik egészségügyi lappal ellátott, aki vagy mellékesen, vagy pedig foglalkozásszerűen üzi a kéjelgést az e célra engedélyezett magántalálka-helyeken. A harmadik a bordélyházi kéjű, akik ebben a brancsban az utolsó helyet foglalják el. Nem hiába nagyon gyakran hallunk bárcásnők körében ilyen kifakadásokat, ha összevesznek a palin, hogy »rosszabb vagy egy bordélyházi leánynál is«, ami már az ő szemükben is a legutolsó.

A KITARTOTT NŐK ALKONYA

A világháború után majdnem megszűnt, illetve eltűnt, mint a kámfor, – a prostitúciónak ez a legérdekesebb és legromantikusabb fajtája: a kitartott nő. Pedig a legtöbb emberben erősen él az a vágy, hogy szeretne magának szeretőt tartani, aki csak egyedül az övé és senki másé a földön. De ennek megint csak a fővárosban uralkodó szegénység az oka a agy a legtöbb embernek nincs meg a hozzávaló pénze s így le kell mondania erről a gyönyörűséges, drága passzióról.

Egy főváros lakosságának gazdagságát leginkább aszerint lehetne legpontosabban megállapítani, ha pontos statisztikát állíthatnánk össze a városban lakó kitartott nőkről.

Ezt a csálhatatlan statisztikai alapon nyugvó föltevésünket teljesen igazolják a mai budapesti gazdasági viszonyok, mert elmondhatjuk egész bátran, hogy Budapest egész területén és környékén jelenleg a legkevésbé van néhány jól szituált

kitartott nő. De másrészt azért is kimennek a divatból ezek a metresek, mert mint minden nagyobb városban, így különösen itt Budapesten, olcsó a prostitúció. Ennélfogva senki sem bolond – még ha van is pénze, – hogy egy-maga tartson el egy nőt, amikor szebbnél-szebb nőkre tehet szert az úgynevezett tisztességes nők sorában, potyára, legfeljebb egy kis gyengéd figyelemért, vagy ha ismeretsége nincs, úgy a nyilvántartott nők közül válogathat aránylag nagyon kevés pénzért. De a legtöbb esetben drágán fizetik meg ezt az olcsó szeretkezést, mint ahogy az alábbi eset is mutatja:

Egy budapesti fiatal tanár nem régen megismerkedett egy vidéki jómódú földbirtokosnak tizennyolc éves leányával, akit rövid idő múlva el is jegyzett és gyakran lerándult látogatóba menyasszonyához. Miután a férfinak komoly szándéka volt a leányt feleségül venni, arra kérte menyasszonyát, hogy már az esküvő előtt legyen teljesen az övé, mert ő már úgy sem akar más nővel szórakozni. A menyasszony örömmel egyezett bele, csak a vőlegénynek ment el hamar a kedve, mert egy oly rettenetes betegséget (úgynevezett kankót) kapott ifjú, ártatlannak hitt menyasszonyától, hogy egy fél. évig is alig tudta magát kigyógyítani. Azt talán mondanunk sem kell, hogy¹ a parti rövidesen visszament.

A KELETITŐL A NÉPSZÍNHÁZ UCCÁIG

Merengő, szép, csendes alkonyatban, amikor lassan, észrevétlenül leszáll a szép, bűvös tavaszi este (mert tavasszal lángolóbb és forróbb a szerelem) és kigyúlnak a kirakatokban a sok apró villanygolyók, felgyúlnak a hosszú nagy, oszlopos ívlámpák, – ilyenkor vakító fényben ragyog minden, valóságos fényárban úszik az egész Rákóczi-út.

Egy nagy világváros minden uccai pompája, a reklámfényszóróknak ezer színben játszó vakító csillogása, az uccai

forgalom minden elevenségével végigvonul szemünk előtt és. bizony sokszor még a leghiggadtabb prúd¹ természetű vidéki nő is beleszédül ebbe a káprázatos nagy városi látványosságba.

Ilyenkor aztán, mint a rohamcsapatok, egymásután megindulnak mindenfelől a gyárakból, irodákból, különböző hivatalokból és üzletekből a nők és férfiak egyaránt. Már hat óra után van. Mindenki fáradt, kimerült, éhes, nagy lázasan sietnek haza az emberek. Még csak az utolsó üzlet vasdedőny-robaja és dübörgése hallatszik fel, aztán vígan, életre kel a »fizetett szerelem«, a prostitúció minden vonatkozásában.

Ekkor kezdenek ébredni Budapest könnyűvérű pillangói. A kis és nagy nők. Elszántan, frissen, készen a nagy, munkára, kipúderozva, kifestve, suhogó selyem ruhában, hamis ékszerekkel felcicomázva. A hamis briliánsnál csak a pré-dára leső (*pestiesen kifejezve: palim vadászó*), tűzben égő szemük ragyog fényesebben. Ilyenkor indul kalandra a kis, varróleány, a szemérmesebb fajtájú háztartásbeli, illetve takaros szobaleány. Az irodakisasszony, a hivatalnoknő, a kimenős és facér nevelőnő és házileány, akik valamennyien egyforma szendességel, de annál több rutinnal rendelkeznek.. Eleinte felháborodva, majd kissé méltatlankodva fogadják merész megszólításodat, de csakhamar bizalmasan belédkarolva, kijelentik, hogy te vagy az első, akinek egy jó vacsoráért, vagy mozijegyért pár kellemesen eltöltött óráért a legszívesebben áldoznak (*bár még sohasem tették, mondják űk*) Vénusz oltárán. Igaz, hogy sokszor megesik az a kázus velük, hogy az eltöltött édes pásztoróra után harmadnap múlva hol a Vénusz, hol pedig a délceg Junó szaladgál az urulógus után.

A Baross-tér masszív, fekete vasrácsos kerítésénél egymásba fogódzva korzóznak az összes kimenős kis cselédleányok.. Még érezni rajtuk a friss, egészséges falusi levegőt és a szagos fodormenta zsírral vegyes illatot. Egészségtől duzzadó arcuk majd kicsattan a pirosságtól. Fehér blúzuk alatt feszesen domborodik ki kemény mellük. Izzadt arcukat egyre törülgetik tarkavirágos keszkenőjükkel. Négyen-öten szorosán egymásba karolva, nevetgélve, vinnyogva járkálnak le,

föl a sima aszfalton egész a pályaudvarig. Aztán hirtelen visszafordulnak. Ugyanazon az utón szembejönnek velük, sunyin mosolyogva, peckesen, cigaretta a szájukban, a boldog szabadnapos villamoskalauzok. Egy-két feszes nadrágú, büszkén lépkedő finánc, annál több katona és hetyke járású, a halottaskocsisok egyenruhájára emlékeztető fővárosi vámőr, no meg egynéhány lomhajárású postakocsis, akik irigykedve nézik e tarka-barka hadsereg délceg katonáit.

Látszik rajtuk, hogy semmi gondjuk sincsen. Még örülnek az életnek. Össze-vissza vihognak, mókáznak, ide-oda lökdösik egymást. Némelyik férfi egy-egy szál virággal a kezében kedveskedik egy arcullegyintéssel a jókedvű leányzóknak, vagy egy bizalmas hátbaütéssel és ezzel a saját észjárásuk szerint eleget is tesznek az összes társadalmi formáknak, így hamarosan megkezdődik az ismeretség, a meleg barátság, a bizalmas tegeződés, amely aztán a legtöbb esetben egy sötét barátságtalan, de leggyakrabban a lichthofra nyíló füledt szagú cselédszobában folytatódik. Majd végül a kórházban, sok esetben a toloncházban is és legvégül az; uccán fejeződik be, amikor már a kis cseléd teljesen kivetkőzve falusi mivoltából, asszimilálódik a nagyváros kultúrájához – és tollaskalapot visel.

A Baross-tér jobboldalán, a pályaudvar indulási oldalával szemben, az ucca legforgalmasabb részén, nyüzsögnek ilyenkor az éjszaka tündérei, a pillangók. Hol egy merész, hol pedig egy szendébb pillantással néznek a szemedbe, hivatató, kacér mosollyal. Majd lassan követve, az állatkert összes bentlakóinak neveit becézve sugdossák a füledbe (galambom, kis mókusom, öreg medvé, stb.) és hivatgatnak egy édes pásztorórára., ahol a szerelem és nemi élvezés minden fajtáját végigcsinálják veled.

A *Rottenbiller ucca* sarkán, ahol a villamos-kocsi bekanyarodik, már felhallatszik a csatakiáltás egy-egy öreg veterán tyúk ajkán:

– *Drága édes kis mucus, jöjjön velem, meglássa, nagyon jól fogunk mulatni, nem bánja meg.*

Ha még ez sem elég neked, te boldog halandó, úgy erővel beléd csimpaszkodik. A füledbe olyanokat súg, hogy

a fene majd megesz a csoda nagy kíváncsiságtól, hogy az mi lehet. De bizony ma már csak egy vidéki naiv pali, vagy egy illuminált gyári munkás akad a horogra ezeknek a hivatásszerű perditáknak. Különböznél elég olcsó ez a szerelem. Ma már huszonöt ezresért is odaadja és hogy annál nagyobb legyen a palinak animója a szerelemhez, halkán dúdolgatja:

»Édes fiam add oda, én is úgy adom oda.«

Csak a palinak előre kell fizetni. Hiába! Bizalom az ősi erényben.

Most ebben a pillanatban surrant ki a bájos kis özvegy, meg egy facér nevelőnő, egy Rákóczi-úti találkahely kapuján. Félénken néznek körül, nem látják-e meg őket. Még egészségügyi lapjuk nincsen s így esetleg súlyos kockázattal is járhat az édes pásztoróra. Mert a titkos kéjnököt erősen figyelni a rendőrség s rajtacsípés esetén rendőrorvossal megvizsgáltatják és közigazgatási úton szigorúan megbüntetik, esetleg a toloncházba viszik.

Ilyenkor az idő gyorsan halad, minden óra egy-egy percet jelent a szerelmesen egymásba karoló mámoros pároknak. Kilenc óra van. A mozikból most jönnek ki az ifjú szerelmes kereskedő-tanoncok, segítők, iskolás diákok. Az utóbbiak félénk kamaszvággyal pislognak a kifestett suhogó selyemruhás éjjeli tündérekre, akik legszebb mosolyukkal hívogatják a nemi szerelemre vágyó ifjú szeladonokat.

A cigány megkezdte a zenét valamennyi kávéházban. Folyik a bor, a pezsgő. Az élet lüktet mindenütt, különösen a bárókban és a szeparékban, ahol fényesen kivilágitanak és ha jó mulató vendég¹ van, diszkrétan el is sötétítenek, mert ahány vendég, ahány szeparé, annyi a azókás. Budapesten tulajdonképpen csak ilyenkor kezdődik az igazi éjjeli élet. Végig a hosszú *Rákóczi-úton* egész a *Károly-körútig*, bármerre nézel, kihívó kacér mosoly, kacsmítás, majd véletlen oldalbalökés, mind-mind kész a szerelemre, vagy egy órai kellemes elgyengülésre. Felesleges megjegyezni, hogy a legmámorosabb perc a fizetett összegtől függ.

A fekete, a barna, a szőke, a ticián hajú vörös

démon. Az alacsony, a sovány, a magas, a molett, a kövér és még sok mindenféle fajta olyan fenomenális választékban kerül a két szemed elé, akiket még *Paris* is megcsodálna. Aránylag elég olcsón, a szokásos taksa ötvenezer korona és húsztól harmincezer koronáig a szálloda-díj.

A *Népszínház ucca* sarkától egészen a *Nagyfuvaros uccáig*, nincs a szerelmi kéjnek az a neme, amit be ne Ígérnének és a legtöbb ifjú embernek ehhez a városrészhez! fűződik az első megtakarított ezreken vásárolt szerelme és betegsége.

AZ EMKÉTŐL A BELVÁROSIG

Itt vonulnak fel Budapest éjjeli életének nevezetesebb alakjai. A nyurga pékfiú, aki úgy szórja a pénzt, mint egy tékozló király. Egy pillanat alatt több ezrest szór oda a cigánynak, mint ahány zsemlét süt az apja egész nap. Majd jön többedmagával a közismert kis sánta újságíró, aki a társaság szellemi krémjét képviseli. A gazdag bankfiú sok züllött barátjával, akik valamennyien rajta élősködnek. Az éjjeli életnek a legkitartóbb lovagjai ezek az ösmert bankfiúk.

A *Rákóczi-úton* a nap bármely órájában található kaland. Az *Emke-kávéház* előtt, a villamos-megállónál vár az állásnélküli hivatalnoknő, a gyászborult víg özvegy, vagy az ál-bárónő, mintha a villamosra várának, de sohasem oly sürgős az útjuk, hogy egy rövidke órára ne érnének rá elmenni veled, édes palikám, valamely közelfekvő fürdőbe, vagy hotelbe, egy rövid, de édes pásztorórára.

A *Belvárosban a Kossuth Lajos ucca* elején és a *Semmelweis uccában* főleg délelőtt fél tizenkettő tájban forgalmas az élet. Itt már disztिंगváltabb a pillantás is. Elegáns a ruha, finom francia parfümillat csapja meg az orrodát. A kis nő előre megy, a férfi diszkréten követi. Majd a *Saszállodában* perfektuálják és le is bonyolítják az üzletet.

Ezeknek a *belvárosi* magánbárcásoknak a helyzete bizonyos tekintetben jobb, mint a más kerületben, habár a

rossz konjunktúra itt is erősen érezhető és nagy a konkurencia az úgynevezett »jobb nők« részéről, akik délelőttöként elégsz belvárosi kávéházakban fogják a szükségkávét mellett a lovagot.

Erdekes megfigyelni csábításuknak azt a raffinált módját, amire a rossz konjunktúra tanítja, mondhatni ma már eléggé intelligens belvárosi kéjnéket. Az ember önkéntelenül is megáll, amikor az egyik ügyes kis nőtől a következőket hallja, – felhasználva a technika vívmányait és pedig nem kis eredménnyel:

– *Szép kis aviatikus, jöjjön velem, mutatok egy re-
mek monoplánt, nem bánja meg!*

A másik kis tapasztalt mester már a rádiót is bekapcsolja üzleti forgalmába, amikor halkán odasúg a palinak:

– *Édes mester, jöjjön be hozzám, hogy hallgassuk
Breszlaut, mit muzsikál és ön kellemesen el fog andalogni!*

A BÁRCÁSNEGYED

A Konti ucca, Német ucca és a Vig ucca, a ívén bárcások, a nemi betegségek minden fázisán átesett öreg csatalovak harcere. Déli munkaszünet alatt, amikor a gyárakból és műhelyekből egy-egy órai pihenőre, vagy ebédre sietnek az emberek, minden egyes kapualjában öt-tíz öreg magánbárcás verekszik a mindennapi kenyérért.

Ezeknek a kiérdemesült perditáknak nagyon nehéz munkájuk van. Sokat kell lejsztolniok, hogy az uzsora-szobabért lelketlen szállásadónőjüknek naponként ki tudják fizetni. De nemcsak a szobát kell hihetetlen drágán megfizetniük, hanem hihetetlen módon megszarcolják ezeket a szerencsétlen páriákat mindenféle haszontalan különböző cikkek kényszervásárlásával is. És majdnem mindennap meg kell venniök néhány rongy ruhadarabot és ezáltal beadósodnak, oly cudar módon, hogy egész napi és éjjeli keserves keresetük sem elég arra, hogy adósságukat letörlesszék.

A helyzetük ma már sokban javult a tisztességes társadalomból feltaszított némbereknek, *dr. Schäffer Jenő*

rendőrfőtanácsos, az *államrendőrség erőlcsrendészeti osztályának* kiváló és humánus gondolkozású főnöke, állandóan ellenőrizteti a szobák tulajdonosait és nem engedi meg, hogy hitelbe eladjanak a kéjnöknek, miáltal a szerencsétleneket megóvjá a kiuzsorázástól.

Déli két órától este alkonyatig csak szórványosan kerül horogra egy-egy »pali«. Hanem, ha leszáll az este, akkor kezdődik csak az igazi munkaidő. Ujjnyi vastagságra kifestik magukat, hogy a vastag festékréteg alól ne lásson ki a lámpafénynél a teméntelen ránc, az öregség. Minden jobb-érzésű embernek megfájdul a szíve, ha látja ezeket a förtelmes alakokat az életnek e szomorú hajótöröttjeit. Negyvenötven éves korukban a nemi betegségek különféle fajtájában elpusztulnak, ahelyett, hogy unokájukat elringatnák nyugalmas családi körben, – az uccán keresik kenyerüket.

A SZERELEM VÁSÁRA

A háború után eltolódott gazdasági viszonyok főleg a háború utáni konjunkturális üzletek, a sibilek fénykora, majd a tőzsde olyan atmoszférát teremtett még a szerelem terén is, amelynek romboló hatása mindkét nembeli ifjúságot megfertőzte. A konjunktúra felszínre vetette a társadalom eddig 'névtelen alakjait, ismeretlen kereskedő-segédék, ügynökök, stb. foglalkozásúak egyik napról a másikra pénznek s a pénz nyomán járó hatalomnak birtokába jutottak. Ifjú emberek, mondhatni még gyerekek, már az iskola padjaiban megismerkedtek a könnyű pénzszerzés módjaival. A könnyű módon szerzett pénz könnyelművé és pazarlóvá tette az embereket. A bárók, lokálok, éjszakáról-éjszakára zsúfolva vannak. A lokál tünderei aratnak. Mikor már csömörlésig vannak az éjszaka tündereivel, mikor a nemi betegségek lelkileg és testileg tönkretették őket, akkor jön a visszaesés, a tiszta szerelem utáni vágyakozás, de mivel testileg és lelkileg lezülve, akaraterő nélkül a posványból igen nehéz szabadulni, a pénz mindenható erejével vetik ki hálójukat a nyomorral küzdő tisztességes asszonyokra és

lányokra. Hiszen pénzért minden kapható. Syphilissel fertőzött rothadt testükkel hogy hány lányt és asszonyt tettek szerencsétlenné, arról csak a kórházak és a magánszakorvosok tudnának beszélni.

A szerelem ma már üzleti portéka, aminek kialakult tőzsdei árfolyama van, de csak akkor, ha már be van vezetve és neve van. Odáig az út tüskés és göröngyös, sok-sok ezer lány közül legfeljebb ha egy eljut a célhoz, de az is lelkiileg undorral gondol vissza az első lépésre, mikor hitvány garasokért, egy selyem harisnyáért, esetleg kosztümért eladta ártatlanságát és a selyem rongyok közül sírva gondol vissza a tisztességes szegénységre.

A szerelmet éppen úgy, mint az ingatlant., vagy akár a kereskedő a portékáját reklamírozzák, kínálják és keresik. Ha végignézzük például az egyik legnagyobb napilap levelezés- és házasság-rovatát, megdöbbenő képét kapjuk a szociális és gazdasági helyzetünknek. Egy-két kereslet, amire százával megy post. rest., vagy a kiadóba az ajánlat, viszont az ajánlat bőséges választékot nyújt bármely elemnyedt idegzetű gurmának is.

Kísérjük figyelemmel az egyik lapszámot:

»Tisztamúltú fiatal úrileánya barátságát keresem, 46 éves, nő, elegáns úri ember vagyok. Havonta támogatom és állásba helyesem. Főszlyt nem a szépségre, hanem az abszolút tiszta múltra fektetem. Leveleket »Igazgató« 3420« jelígre a kiadóba. Házasság lehetséges.«

Nagy kár, hogy ezen kicsiny hirdetés nem Amerikában, jelent meg, ott a szerelemnek ezt a vén hiénáját bizonyára meglincselték volna. Negyvenhat éves, és nő, de tiszta múltú kislányt keres, akit, miután tönkre tett, nyomorúságos gépírói állásba helyez üzletébe, vagy irodájába, ahol nemcsak a munkaerejét használja fel havi egy-, esetleg másfélmillió koronáért, hanem a testét is. Ha megunta, egy újabb apróhirdetés. Áldozat akad elég. Csak egy szerencsétlen lány került az uccára, majd a kórházba, mert a lejtőn megállás nincs.

Lássuk a másikat:

»Melyik tisztamúltú úrilány kísérne él Olaszországba, két hónapi nyaralásra, bankigazgatót. »Sorrento« jeligére a kiadóba, házasság lehetséges.«

Van esze a vén betyárnak! Nem is olyan rossz, hogy amíg önagysága a *Riviérán* flörtöl, addig a bankigazgató úr minden ellenszolgáltatás és minden rizikó nélkül nyaralhat egy tisztamúltú kislánnyal. A lelkiismeret, az már más kérdés. Hogy egy fiatal virágzó életet tett tönkre, vagy fertőzött meg bujakórral, az már csak a lánynak a baja. Hol késik a csábítók fegyháza? Ha a szerelem rablógyilkosait elzárnák, mint Angliában az adósokat, akkor igen sok Vácra volna szükség Magyarországon. De sok külsőleg előkelő magas társadalmi állású úr volna életfogytiglan elítélve, sok nagykereskedő, gyáros, vigéc, sikkasztó és hamiskartyás ülne hetenként legalább egy börtöl szigorítva.

Egészen megszokott formája ma már az újsághirdetés az ismerkedésnek. Az alábbi hirdetéseket majdnem minden nap látjuk különféle formákban:

»Bájos, molett, saját lakással rendelkező úriasszony barátságát keresem, kivel hetenként egy-két kellemes estét eltölthetek. »Házias 30« jeligére a kiadóba. Házasság lehetséges.«

A metreszek tartása ma legkevesebb tíz-harmincmillió koronába kerül havonta. A házasság pedig a mai lakásviszonyok miatt olyan luxus, amit csak nagyon kevés jómódban élő ember engedhet meg magának, vagy pedig egy pár merészebb fiatalember, akik »lesz, ahogyan lesz« elvvel indulnak az életbe. A többi házasságában csalódott férfi, vagy fiatal ember, hogy némileg érezzék a családi otthon melegét, fenti apróhirdetések útján keresik a boldogságot. Egy ilyen hirdetés megjelenése után százával megy a levél. Válogathat a hirdető szökébe, barnába, fiatalba, öregbe, ártatlan kislányba. De bizony néha keservesen megjárja, a tisztamúltú kislány egészségügyi lappal bír és csak akkor eszmél a valóságra, mikor bizalmasan megkérdezi az orvost.

A keresetnél sokkal nagyobb a kínálat. Minden második hirdetés egy-egy felajánkozás a tizenöt éves kislánytól, a hatvan éves matrónáig.

Nézzük csak végig:

»Színinövendék gazdag úr barátságát keresi, ki havonta nagyobb összeggel támogatná. »Első lépés 16« jeligére a kiadóba. Házasság lehetséges.«

»Foglalkozással beró, junói termetű 17 éves úrilány támogató barátot keres. »Ezeregyéjszaka 4250« jeligére a kiadóba. Házasság lehetséges.«

»Ki vezetné be 15 éves herceg kislányt a szerelem birodalmába. »Páris almája« jeligére a kiadóba. Házasság lehetséges.«

A bus özvegy is vigasztalót keres az alábbi hirdetésben:

»Fiatal, fess, molett özvegy támogató barátot keres. Saját lakásom van. »Özvegy 28« jeligére a kiadóba. Házasság lehetséges.«

»Saját lakással rendelkező fiatal úriasszonyka idősebb úr, támogató barátságát keresi, ki mint nagybácsi látogatná. »Nagybácsi« jeligére a kiadóba. Házasság lehetséges.«

Nem szokatlan és jellemzik a mai kort az olyan hirdetések, amikor a férfi keres támogató barátnőt és pénzért ajánlja fel magát:

»Fiatal, fess, erős, tisztviselő gazdag úrihölgy ismerettségét keresi. Kor mellékes. »Uri diszkréció 25« jeligére a kiadóba. Házasság lehetséges.«

A másik modern selyemfiú már nyíltan felajánlja szolgálatait a mindenható pénzért:

»Rabszolgája lenne gazdag korosabb hölgynek 28 éves, atléta termetű fess úriember. Egy éjszaka nyolcszor számol. »Atléta 28« jeligére a kiadóba. Házasság lehetséges.«

A PERVERZITÁSOK

Sokkal veszedelmesebb a fenti hirdetéseknel a homoszexuálisok és perverzítások elterjedése.

A természet és teremtés csodálatos véletlensége folytán igen sok férfi, túlnyomórész női természettel és szokásokkal

bír és nagyon sok nő a férfi szokásait, tulajdonságait és szórakozásait egyesíti magában. Természetes, hogy a természet ezen szerencsétlenjei a saját nemük iránt éreznek vonzódást és szerelmet. A rendőrség szigorúan üldözi a homoszexuálisokat, de bizony sokszor nagy nehézségeken és akadályokon keresztül sikerül egyet-egyét börtön helyett a kórházba, vagy szanatóriumba elhelyezni. Emlékezzünk csak a nagy német homoszexuális pörökre, ahol Vilmos császár legbizalmasabb és legszűkebb környezetéhez tartozó urak kerültek csúnya botrányba.

Ha végignézzük az újságok apróhirdetéseit, nem ritkán akadunk az alábbi óvatos hirdetésre:

»Gazdag úriember bizalmas titkárt keres fiatal úriember, személyében. »Titkár 18« jelígre a kiadóba.«

A hirdetésektől különben félnek, mert sokszor a megkívánt titkár helyett a rendőrség jelentkezik.

A homoszexuális szerencsétlenek, kiknek börtön helyett szanatóriumokban volna helyük, csúnya szenvedélyükért sokszor igen nagy árat kénytelenek fizetni, ha a selyemfiúk minden emberi érzésből kivetkőzött gonosztevőivel ismerkednek meg. Zsarolják őket a végtelenségig. Jól tudják, hogy inkább fizetnek a szerencsétlenek, félnek a botránytól és nem mernek a rendőrséghez fordulni.

A homoszexuálisok leginkább és legszívesebben a ligetet és a köztereket keresik fel.

A mai fiatalság a túlkorán kezdett nemi élet, mulatások, züllések folytán elernyedtt és kimerült idegeivel folyton keresi az újabb és újabb izgalmakat. A prostituált nők nagy része igyekszik is azt kihasználni, úgy, hogy ma már alig van fiatalember, aki a nemi élvezetek és nemi eltévelyedések mindennemű fajtáját meg ne ismerte volna.

Nem akarjuk itt tárgyalni a különféle nemi eltévelyedéseket, de mégis fel kell említenünk a nemi élet lealacsonyításának azt a külföldről, illetve Franciaországból importált disznóságait, amit minden fiatalember ismer és balga hittel naivnak, bárgúnak tartaná magát, ha már végig nem csinálta volna.

HOVA VEZET A FIZETETT SZERELEM ÉS PROSTITÚCIÓ!

Egyszóval tudunk rá felelni: *a nemi betegségekhez*. A legrettenetesebb testi betegséghez, nyomorhoz és lelki meghasonláshoz, majd a kórházhoz és ha idejekorán fel nem ismerjük és nem gyógyítjuk, úgy végül a tébolydához.

Könyvünkben már rámutattunk, hogy a nehéz gazdasági viszonyok folytán kevés ember van abban a helyzetben, hogy a teljes nemi érettség bekövetkezte után, ami a nőnél tizenhat-tizennyolc év, a férfiaknál tizennyolc-húsz éves korukban következik be, megnősüljenek.

A nemi betegségek megakadályozásának egyedüli biztos módja az volna, ha úgy a férfiak, mint a nők abszolút tisztán, szűzen mennének a házasságba. A házasságig és a házasságon kívül egyáltalán nem közösülnének. Ha mindkét házastárs és mindkét nem így élne, akkor soha senki nem betegedhetne meg.

Helytelen nevelés folytán a mai fiatalság már gyermekkorában megismeri a nemi életet vagy az uccán, vagy, már odahaza a családban. Az iskolában a rossz pajtások, a dugva olvasott ponyvairodalom, *Faublasz-lovag*, *Makra Pista*, *Pompadur-asszony*, stb. kalandjai felcsigázzák képzelődésüket és elsősorban jön az önfertőzés, majd az uccán egy öreg raffinált prostituálttól, vagy otthon a régen megfertőzött cselédétől megismeri és megtanulja a szerelmet, illetve a nemi élvezet és azzal a nemi betegséget. A nemi betegséget szégyenében eltitkolja s azáltal testileg, lelkileg nyomorékká, szerencsétlenné lesz és szerencsétlenné tesz másokat is, mert mondtuk, a lejtőn nincs megállás.

A nemi betegségeket legelső sorban a prostituáltak terjesztik. Babona az és tévhit, hogy a kéjnőknél nem lehetséges betegséget kapni, mert szigorú orvosi vizsgálatnak vannak alávetve. Egyik vizsgálatról a másikig annyira igénybe vannak véve és annyi emberrel érintkeznek, hogy az újabb orvosi vizsgálatig igen sok embert fertőzhetnek meg. Nincs egyetlenegy kéjnő sem, aki a nemi betegségek mindegyikén már át nem esett volna.

Balga hit az, hogy az önmegtartóztatás káros. Ép idegzetű emberre bármily hosszú önmegtartóztatás sem járhat semmiféle káros következménnyel. Igaz, hogy a férfinak nagyobb lelkierőre van szüksége, hogy abszolút tiszta maradjon. Először is azért, mert a férfit nem ítéli el a társadalmunk, mint a nőt, aki részére más társadalmi erkölcsöt szabunk és nem kell félnie a teherbe eséstől.

Nehéz megtartani a férfinak az önmegtartóztatást s annak egyik legnagyobb akadály, mondhatni kerítője, a szesz. A szesz és az ezzel járó mámor elveszi a józan gondolkozást. A szesz kergeti a prostituáltakhoz a férfit, hiszen sokszor halljuk férfitársaságban, egy jól befejezett multság után a hangos felkiáltást: *gyerünk a lányokhoz!* Vagy zöldifjú embereknél pláne vidéken: *gyerünk a Kupiba!* Ahol az sokszor a kaszinót is helyettesíti.

Nagy óvatosságra van szükség mindkét részről minden vonalon. Nemcsak a prostituáltaknál, hanem a még veszedelmesebb titkos kéjnöknel, akik pénzért bocsájtják áruba testüket e terjesztik a nemi betegségeket. Ne tévesszen meg senkit az ártatlanul lesütött szem, az elegáns ruha, a szerénység és az álszemérem.

Aki bujkál, aki sötétben vetkőzik, aki rövid ismeretség után kapható a kalandra, mind gyanús és veszedelmes. Vége a kankó, a syphilis, a legrettenetesebb lelki és testi szenvedés, mely még az unokákat is megfertőzi. És ha bekövetkezik a háj, félre minden szégyennel, forduljunk bizalommal az orvoshoz.

MIK A TEENDŐK ERKÖLCS- RENDÉSZETI SZEMPONTBÓL?

Erkölcshandészetil szempontból rendkívül fontos volna a szállodák reformálása. Tudvalevőleg a szállodák nagy részét a világháború alatt lakások hiányában elrekvirálták. A törvény kimondott garni-szállót nem ismer, ahol az igazolványal rendelkező és titkos kéjnök esetleg találkozhatnak.

Ennélfogva se szeri, se száma a titkos kéjnöknek, akik a nemi betegségeket hihetetlen módon terjesztik. Az úgynevezett titkos találkahelyeket pedig leleplezni rendkívül nehéz, mert magánlakásokban tartják, ahová természetes, hogy a rendőrségnek csak nagyon fontos és kivételes esetekben, feljelentésre, lehet bemenni.

Jelenleg Budapesten csak megtúrt szállodák vannak, ahová a kéjnök eljárnak. Ilyen például a *Reklám-szálloda a Szerecsen uccában*, a *Győri-szálloda a Tisza Kálmán-téren* és a *Német uccában*. Ezeket a lebujszállodákat a rendőrség megtúri, ami erkölcsrendészeti szempontból nagyon helyes, mert legalább ellenőriztetni tudja közgeivel.

Szinte csodálatos, hogy a világháború után Budapesten a bordélyházak száma leapadt. Amíg a háború előtt Budapest területén tizennégy bordélyház volt, addig ma Budapest összes területén hat bordélyházat lehet találni. De éppen hasonlóképpen vari a magántalálkahelyekkel is, amíg a világháború előtt hihetetlen nagy számban voltak ezek a magántalálkahelyek, addig most a' rendőrségnek csak tizenkilenc ilyen magántalálkahelyről van tudomása. A nyilvános találkahely az úgynevezett megtúrt szálloda, jelenleg kilenc van az egész főváros területén.

erkölcsei szempontból ez öröndetes, mert az ifjúság benső életére és erkölcsei ^nevelésére a lehető legkárosabb hatással vannak ezek a szükséges intézmények. Tagadhatatlan az, hogy erre szükség van, de ezekben a nyilvános házakban is épp úgy meg lehet kapni a nemi betegségeknek! minden fajtáját, mert dacára, hogy szigorú orvosi vizsgálat alatt állanak a magánbárcások, a bordélyházbeli és az igazolványos kéjnök, mégis az egyik orvosi vizsgálatától a következő orvosi vizsgálatig éppen elegendő idő van arra, hogy a közöszlendőket megfertőzzék.

Ezt kikerülve, lehetne olyan preventív intézkedéseket és rendszabályokat életbe léptetni, amelyek teljesen kizárnák a megfertőzést és így a nemi betegségek arányszáma lényegesen leapadna. Hogy mik volnának ezek a rendszabályok, azokat csak az orvosok tudnák meghatározni.

A világháború óta tíz év alatt a felére apadtak a

bordélyházak száma Budapest területén. A háború alatt ijesztő nagy mértékben szaporodtak el a nemi betegségek minden fajtája. Szinte megdöbbentő az a statisztika, amely szemünk előtt hever. Az egymillió kétszázézer lakosú fővárosnak, – még leírni is borzalmas – majdnem 20%-a átesik a különböző venereás betegségek legrettenetesebb fajtáján. Ezek közül évenként nagyon sok elpusztul azért, mert a gyógykezeléstől a legnagyobb része tartózkodik, sokan álszeméremből, vagy pedig anyagi körülményeik nem engedik meg, hogy az orvoshoz menjenek.

Érdeemes egy kis statisztikát összeállítani, hogy tiszta képet alkossunk arról, hogy ebben a nagy világvárosban hányan vannak olyanok, akik hivatásszerűleg, pénzért űzik a kéjelgést. De megdöbbentően nagy azoknak a száma, akik a polgári foglalkozás alatt meghúzódva, szemérmetlenül űzik a titkos prostitúciót.

A PROSTITÚCIÓ STATISZTIKÁJA

A bejegyzett kéjnök száma jelenleg Budapest területén 1917.

Ebből magánbárcás 367. Bordélyházi 223 és igazolványos 1327.

Meg kell jegyeznünk, hogy igen nagyok a különbségek a hivatalos rendőri ellenőrzés alá eső és a titkos prostituáltak venereás bajokban való megbetegedések száma között. Titkos prostituáltak alatt értjük mindazokat, akik keresetszerűleg űzik a bujálkodást, de a rendőrségen nincsenek bejegyezve és ennél fogva rendőrorvosi ellenőrzés alatt sem állanak.

Dr. Bíró Béla rendőrorvos, aki behatóan foglalkozik a *prostitúció hatósági szabályozásának kérdésével*, azt mondja egyik munkájában, hogy:

»a titkos prostituáltak számát minden nagy világvárosban a hivatalos bejegyzettekét tízszeresen fölülmúlja.«

Budapest területén átlag 2000 prostituált nő van bejegyezve. A mi megfigyeléseink és adataink, megbízható forrásból való megítélés alapján megállapítjuk, hogy a világháború után a titkos prostituáltak száma a hivatalos bejegyzettekét húszszorosán is fölülmúlja. Hiszen csak a razziákon elfogott és előállított nők száma 2-3000, akik között alig akad egynéhány rendőrileg bejegyzett, hivatásos kéjné, a többi mind a titkos prostitúció híve.

A razziák alkalmával előállítottak közül 60%-a szenved venereás betegségben. De hiszen ez természetes is, mert ezek mind a titkos prostitúciónak a kontingenséből kerülnek ki, akik nem esnek rendőrhatalósági orvosi felülvizsgálat alá.

A 60 százalékából 12 százalék syphilises beteg. Íme itt a riasztó példa. A titkos kéjlegés gyanúja miatt előállított nőknél az egyszeri vizsgálat 60 százalékaiban talált nemi megbetegedést. Míg a rendszeres rendőrorvosi vizsgálat alatt álló kéjnéknél a vizsgálat után 2 százalék a nemi megbetegedések száma. Ennélfogva bátran lehet azt állítani, hogy a titkos prostituáltak között minden második nő nemi betegségben szenved.

A felszolgáló, vagyis pincérnők között, akiknek nagy része rendszeresen űzi a titkos prostitúciót, 33% szenved nemi betegségben.

A hivatásos kéjnök megbetegedésének arányszáma átlagosan a következőképpen oszlik meg a rendőrorvosi vizsgálat alkalmával.

A magánbárcás közül 4 kankó, 2 syphilis. Bordélyházbéli 4 kankó, 2 syphilis. Igazolványos 9 kankó, 2 lány fekély és 3 különböző nemi betegség.

A razzián előállítottak között van cseléd 35½%, pincérnő 9%, varrónő 10%, munkásnő 8½%, foglalkozás nélküli 6%, háztartásbeli 5%, felíró 5%, elárúsító 4% és kéjné, aki kivonja magát az orvosi ellenőrzés alól, 3½%

Korukra nézve szinte megdöbbentő. Vannak az előállítottak között olyanok is, akik még a tizennegyedik életévüket sem töltötték be. De a legtöbb százalékot a 16-20 évig terjedő évek adják, az előállítottaknak több mint a felét.

A züllött leányok megmentésére alakult »*Magyar Egyesület*«, amelynek elnökei *Prohászka Ottokár* megyéd püspök és *Schiffer Jenő dr.*, rendőrfőtanácsos, mindent elkövetnek, hogy a nagyban virágzó leánykereskedelmet megakadályozzák.

Hasonló nemes munkát végez *Latinovits Róza* úrnő, aki rendkívül sok fáradozással és megértő lélekkel munkálkodik a megmenthető züllött leányok érdekében.

